

R-805

Goig S

a llaor de

Nostra Dona de l' Ajuda.

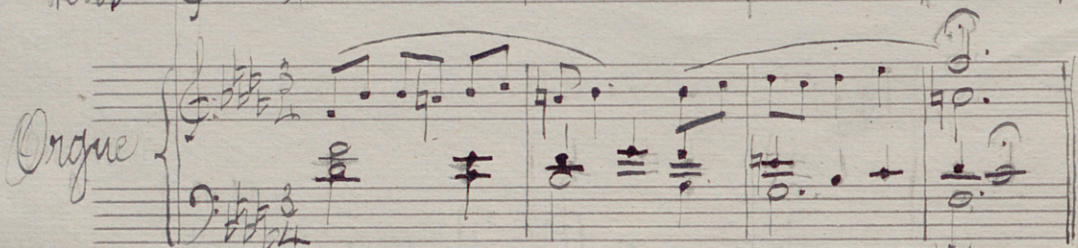
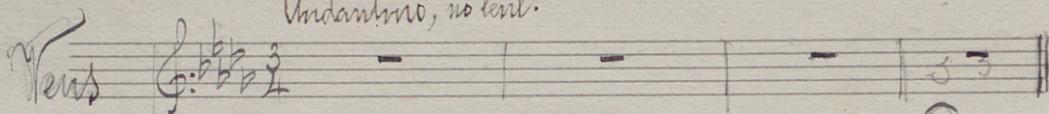
Poesia de

Mauica de
Francesc Fuyó

Temp 15 Agost 1945

R4T21

Andantino, no lent.

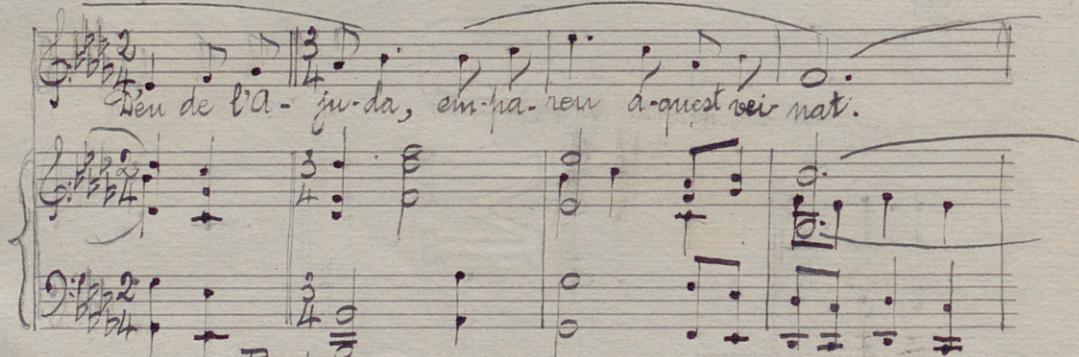
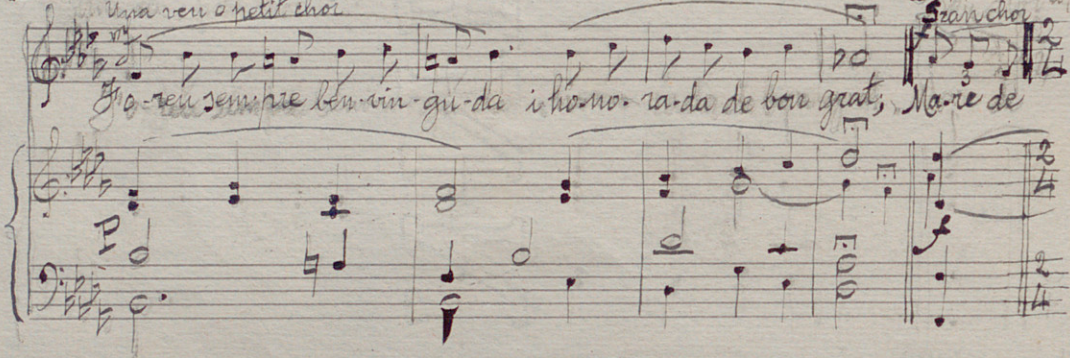

Entrada i Final.

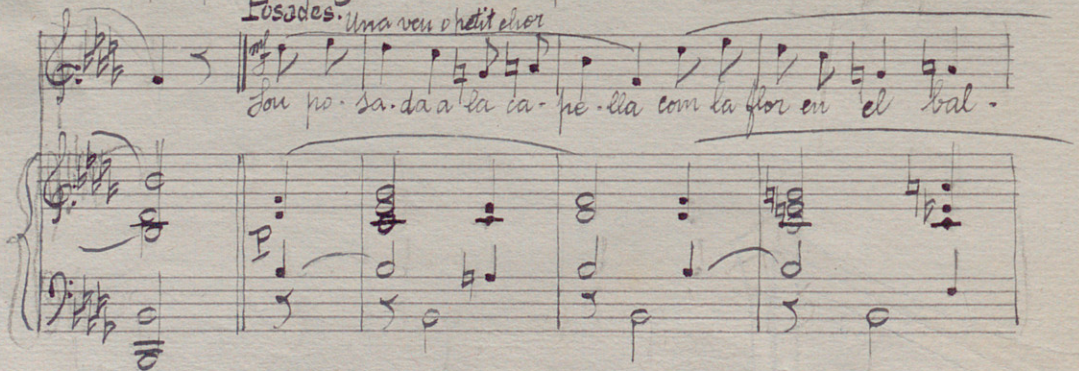
Una veu o petit chor

Tornada

(un sic me
a poc a poc)

Posades. Una veu o petit chor

co, ro-sa d'or, gen-til hon-re-lla que ens ho-ten No-tre so-

nyor; tan ne-ti-ta, tan me-nu-da, ens ha-ven e-na-mo-

Tornada
gran chor
rat. Ma-re de Déu de l'A-ju-da, em-pa-

ren a-quest rei-nat.

*a les Posades
al Final.*

Goigs a llaor de Nostra Dona de l'Ajuda.

Foreu sempre benvinguda
i honorada de bon grat :
MARE DE DEU DE L'AJUDA
AMPAREU AQUEST VEINAT .

Sou posada a la capella
com la flor en el balcó
rosa d'or, gentil poncella
que ens porteu Nostre Senyor
tan petita, tan menuda,
ens haveu enamorat :

MARE DE DEU DE L'AJUDA
AMPAREU AQUEST VEINAT .

GOIGS

que canta el veïnat del carrer Baix de Sant Pere
de Barcelona, a la seva estimada i gloriosa Verge,

Nostra Dona Santa Maria de l'Ajuda

venerada a la capella dels PP. Caputxins.
La seva festa es celebra el dia 2 de febrer

Lletra del R. P. HILARI, d'Arenys de Mar

Música del Mestre FRANCESC PUJOL

Exornament dels Srs. BARRENECHEA

i F. PERALTA COMAS

Acolorista Srta. MARIA GUARDIA LATORRE

NOSTRA DONA SANTA MARIA DE L'AJUDA

LA SEVA FESTA ES EL DIA 2 DE FEBRER

Totes aquestes capelletes colocades als carrers supervivents d'aquella Barcelona tan devota i tan íntima en el seu viure es van acabant. Sembla que volen reeixir però la força del viure no sembla deixar un lleure, ni moment de repòs per una estona d'examen. La Barcelona d'aleshores o sigui la Barcelona vella, com la nova, és la mateixa Barcelona, sinó que han canviat les circumstàncies i la gent, però l'ànima de la Ciutat és la única que es queda perquè és l'esperit de la terra. Aquestes capelletes tan untades de cera i oli, tan plenes de floretes que són l'alegria del carrer, és l'amor qui les conserva. Passa la història que es freda perquè sempre quasi bé és el mateix. Unicament l'amor és el que té molts caires i molts mes reflexes; és ell el que les conserva i se les endú enllà de la vida.

La història de la Verge de l'Ajuda és un senyal. Aquesta Verge procedeix de l'escultura catalana de la meitat del segle XV en que coincidiren els flamencs realistes i els llatins amb el bon gust del francès i de l'italià. Es de terra cuita i Ella i l'Infant que duu al braç són embrunits. Té al plinte tres rosetes, distintiu gòtic. La mida es de 32 cm. Sembla que pervé d'una capelleta d'una volta a la qual ella donava el nom VOLTA DE LA VERGE que existia en 1516, i així ho sembla la seva configuració. Sembla que bastiren després, segle XVI una capella formal i la posaren agafada a un retaule bizantí. Al terrat del convent de l'Ajuda hi ha un carreu amb la data 1623. Mes tard per un donatiu es pugué donar més cabuda a una nova capella que fou benedida solemnement en 1801 que va cremar l'allau de foc de la Setmana tràgica.

Des de bon principi tenia compte de la capella la Confraria de N. D. i els Administradors. Hi hagué una capellania otorgada el 27 del juny de 1659. Els Administradors: Srs. Lluís d'Alos i Benigne de Salas varen oferir el lloc al P. Joaquim de Llavaneres Cap. i el dia 5 de desembre del 1884 i se'n feu càrreg per fundar una residència. Així va continuar fins el 1909.

El Papa Paulo V, aprobà en 1609 la confraria i concedí indulgència plenària els dies: d'ingrés i en el de la mort. Concedí també indulgència plenària als que el dia de l'Assumpta visitessin la capella i cinc anys i cent quarentenes als confreres que la visitessin els dies de la Nativitat i Purificació de la Verge.

El Papa Inocenci X el dia 7 de juny del 1947, concedí als sacerdots que celebressin a la capella per algún confrare, que puguesin treure ànima el dia dels Difunts, en el de la llur vuitada i tots els dilluns de l'any. El dia 5 de novembre de 1800 passà no sabem per quines causes a aquest Santuari la Pia Unió del Sant Rosari fundada en la veïna església de Sant Francesc de Paula, dels PP. Minims i fundada el dia 10 de desembre del 1798. Era seu l'objecte resar el Sant Rosari en fer-se fosc i, per les despeses pagaven als Administradors o be els obrers 75 lliures catalanes.

Existí un "Monte Pío" de dones que passà a la parròquia de Sant Francesc de Paula i un altra d'homes que es disolgué per les traves que posà el govern després de la guerra d'alliberació 1939.

Després del 1909 que tot quedà completament enrunat,

el Sr. Bisbe, Dr. Laguarda cedí el solar als PP. Caputxins de la Prov. Catalana. El 18 de juliol de 1912.

El P. Josep de Besalú fou nomenat president i el dia 2 de febrer del 1913 es reuní la nova Comunitat que venia del lloc on es refugiaren durant les obres i era l'antic convent de RR. MM. del Sagrat Cor, carrer Baix de Sant Pere, 7. Tot el veïnat hi ajudà però, singularment l'arquitecte insigne Sr. Bassegoda que bestregué tot el necessari.

El 20 de desembre del 1913, la Comunitat passà a la nova residència i la Santa Imatge va ésser col·locada al chor per poder seguir les obres de l'església que es d'estil romànic i aixecada al mateix lloc de l'anterior que era d'aquell regustet neoclàssic i d'una cabuda més petita, i més curta. El dia 20 de juny del 1914 s'inaugurà el temple que beneí el Dr. Palmarola, i foren padrins els comtes de Lavern. El dia 21 es traslladà la Verge que fou portada per les noies del barri i el pendó pel Sr. Benigne de Salas. El dia 2 de febrer del 1915, fou col·locada al cambril i estrenà una corona donada pels comtes de Lavern. i es cantaren els Goigs de Mn. Llorenç Riber amb música de Mn. Lluís Romeu.

El dia 20 de juliol del 1936 entre sis i dos quarts de set del matí, mentre celebraven clandestinament els PP. la Santa Missa, forçaven les portes. Els religiosos s'escaparen amb el Santíssim. La Verge ja era fora des del mes de març del 1936, que el P. Bru d'Igualada en preveure un cataclisme la va substituir per un facsímil. El foc tornava a pendre la casa. Un sastre, Marisella, els convencé de que calaria el veïnat i el foc es reprimí, però ho robaren tot, Ho llençaren tot al carrer i destruïren la casa. Entretant els religiosos refugiats repartien les Santes Formes. Un nen de cinc anys celebrà la Primera Comunió en aquestes circumstàncies. Quant tot el convent fou desfet i desgraciat el tancaren i més tard el destinaren a escoles. Va caure una bomba i fou altra vegada clausurat fins la fi de la guerra que s'acabà el 26 de gener del 1939, i el dia 2 de febrer era col·locada la Santa Imatge sobre les ruïnes sota la custòdia, del P. Evangelista de Montagut, guardià. Celebra l'Ofici el P. Pau de Castelló, provincial.

La Santa Imatge va salvar-se el 1909 d'entre les runes del convent cremat. Fr. Bernat de Gata amb una cura franciscana va anar treient, amb altres veïns, les cendres i runes i entre elles va anar recollint la Verge feta trossos que es reconstruí fidelíssimament. El 1936 el P. Brú la substituï i tota la guerra una santa dona la va tenir sota la seva guarda. Varen pasar totes les peripècies possibles i de tota mena sempre i cada vegada més criminals. També es veié honorada amb la companyia de fidels, de religiosos, es a dir, de gent santa, fins ara que torna a estar al seu lloc.

Nosaltres la varem guardar a Ella; que Ella ara ens guardi a tots.

Els miracles son innombrables. La seva troballa es un de tants: Una dona que tornava de fer llenya per vendre-la o be pel seu us, descarregà el feix i en voler-lo carregar altra vegada no podia. Ella amb uns transeünts veïns varen desfer el feix i hi varen trobar aquesta santa Imatge que ja varen posar a la veneració pública. Col·locada a la capelleta una dona pregava pel fill que havien arrevatat els pirates. Quan pregava dolorosament veu consolada que tenia el fill seu al costat: Com ha estat? I-li diu el fill: -aquesta Santa Verge m'ha ajudat. D'això li ve el nom que té i així és invocada. El seu mantell es reclamat per les mares perquè les protegeixi en tenir un fill. I així moltíssims altres i de moltes menes i maneres; i per ells lloada sigui.

Entrada i Final. (Andantino).
Una veu o petit cor.
Jo-reu sem-pre ben-vin-qu-da i ho-no-ra-da de bon grat; Ma-re de Déu de l'A-juda em-pa-reu a-quest ve-nat.

Psàlms.
Una veu o petit cor.
Jo-reu sa-da a la ca-pe-lla com la flor en el bal-co, no-sa d'or, gentú pon-cella que em-pa-reu a-quest ve-nat.

Gornada.
Gran cor.
Jo-reu sa-da a la ca-pe-lla com la flor en el bal-co, no-sa d'or, gentú pon-cella que em-pa-reu a-quest ve-nat.

Gornada.
Gran cor.
Jo-reu sa-da a la ca-pe-lla com la flor en el bal-co, no-sa d'or, gentú pon-cella que em-pa-reu a-quest ve-nat.

Francisco Bayo

GOIGS

a

Nostra Dona Santa Maria de l'Ajuda

Foreu sempre benvinguda
i honorada de bon grat:
MARE DE DEU DE L'AJUDA,
EMPAREU AQUEST VEINAT.

Sou posada a la capella
com la flor en el balcó
rosa d'or, gentil poncella
que ens porteu Nostre Senyor:
tan petita, tan menuda,
ens haveu enamorat:
MARE DE DEU DE L'AJUDA,
EMPAREU AQUEST VEINAT.

Prou sabem tota la història,
que us trobaren dins un feix
de sarments; oh, quina glòria;
petit feix pel camí creix;
flor d'alog, manat de ruda
que al cor tenim guardat:
MARE DE DEU DE L'AJUDA,
EMPAREU AQUEST VEINAT.

Son petites les estrelles
que llueixen a la nit,
cap n'hi ha de totes elles
com aquest Fillet petit;
Estrelleta pervinguda
d'aquest si immaculat:
MARE DE DEU DE L'AJUDA,
EMPAREU AQUEST VEINAT.

Amb quins ulls totes les mares
us invoquen constantment;
sou el cor d'aquests bons frares

que us guarden al convent,
puix sou Mare coneguda
per l'ajut i pel rescat:
MARE DE DEU DE L'AJUDA,
EMPAREU AQUEST VEINAT.

I sabem com si fos ara
que us pregava en el carrer
pel seu fill, la pobre mare,
que no sap on és, el té
al davant — com si fos muda —
— Fillet meu! Qui t'ha portat?...
MARE DE DEU DE L'AJUDA,
EMPAREU AQUEST VEINAT.

Com l'abrassa, com el besa,
com a Vós tots els devots;
l'un us crida, l'altre resa,
i com parlen els ex-vots
oh, com l'heu socorreguda;
amb quin cor no us ha pregat:
MARE DE DEU DE L'AJUDA,
EMPAREU AQUEST VEINAT.

Vareu veure com les flames
destruïen el convent,
arbre mort i sense rames;
ha sofert els llamps, el vent,
però Vós sou tan volguda
que el foc us ha besat:
MARE DE DEU DE L'AJUDA,
EMPAREU AQUEST VEINAT.

I torneu a la capella,
on teniu el vostre altar,

i altre cop us acoltella
ai, Déu meu, l'home pagà
sou lliurada i retinguda,
un cor dols us ha salvat:
MARE DE DEU DE L'AJUDA,
EMPAREU AQUEST VEINAT.

Ben posada i ben guarnida
amb les cintes i el mantell
us diem: sou nostra vida,
l'estrelleta i el clavell.
Que bé esteu tan asseguda
al carrer més animat:
MARE DE DEU DE L'AJUDA,
EMPAREU AQUEST VEINAT.

El carrer no us abandona,
som nosaltres que marxem;
feu que nostra Barcelona
sigui com va ser Betlehem
la nit santa, commoguda
per un cel enllumenat:
MARE DE DEU DE L'AJUDA,
EMPAREU AQUEST VEINAT.

Verge i mare concebuda
sens cap ombra de pecat:
MARE DE DEU DE L'AJUDA,
EMPAREU AQUEST VEINAT.

V/. Ora pro nobis Santa Maria
adjutricis nostra.

R/. Ut digni efficiamur promissionibus
Christi.

OREMUS:

Deus, qui salutis aeternae, beatæ Mariæ virginitate foecunda, humano generi præmia præstitisti: tribue, quaesumus: ut ipsam pro nobis intercedere sentiamus, per quam meruimus auctorem vitæ suscipere, Dominum nostrum Jesum Christum, Filium tuum qui tecum., etc.

